

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת ויקרא

ז' ניסן תשפ"ה

שנה כ"ד גליון א'רז

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

לפי ש' קץ	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
בני ברק	6:40	7:41	8:16
ירושלים	6:25	7:39	8:19
באר אפרק	7:06	8:26	8:38

עני כמשה ואברהם

ממנו רביה"ק הרמ"מ זיע"א

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו (א)

וּבְרַשִׁי ז"ל לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשין בו זמ"א, אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהם בלשון ערבי וטומאה שנאמר (במדבר כג, ד) ויקד אלוקים אל בלעם.

ונראה לבאר הענין דהנה כתיב (דברים לד, י) ולא קם נביא בישראל כמשה, ואמרו חז"ל (במדבר רבה יד, כ) בישראל לא קם אבל באומות העולם קם זמנו בלעם. והנה נשמתי ישראל בעולם העליון לא היה חסר לה כלום, וכל תכלית וירידתה לעולם הזה כדי שלא תאכל נהמא דכסופא, וזהו תכלית בריאת העולם.

ואיתא בגמרא (נזיר כג.) אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מאי דכתיב (הושע יד, י) כי ישירים דרכי השם, צדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם, משל לשני בני אדם שצלו פסחיהן, אחד אכלו לשם מצוה, ואחד אכלו לשם אכילה גסה, זה שאכלו לשום מצוה צדיקים ילכו בהם, וזה שאכלו לשום אכילה גסה ופושעים יכשלו בהם.

הרי לנו דשניהם עושים פעולה אחת ובכל זאת דרכיהם נפרדים זה מזה. ואיך יידע האדם אם עשה מצות השם, או לא עשה? בואת יבחין האדם, אם לאחר עשיית המצוה הוא שפל בעיני עצמו ולא מתגאה, סימן הוא שקיים את המצוה כשלימות, אולם אם ח"ו לאחר עשיית המצוה הוא מתגאה ונופל בגדלות סימן שלא עשה המצוה כהוגן.

וזהו ההבדל בין משה לבלעם, דאצל משה רב"ה כתיב ויקרא א, זעירא, דהיינו שאחר המצוה בא לידי ענווה והיה שפל בעיניו, ומאידך אצל בלעם נאמר ויקד חסד, א, זעירא, מי בלעם היה היפוך מדת הענווה, כמו שאמרו במשנה (אבות ה, ט) נפש רחבה מתלמידיו של בלעם הרשע.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

שנהיה תמיד במצב של רוצה אני לשוב לה' ללא שום כפייה כלל

לא פחות ולא יותר. ואלו המלקים שמלקים אותו היו עושים זאת מתוך רחמנות גמורה על האיש המתחייב במלקות, והיו הם צדיקים גמורים, ולא הי בהם שום שמץ ונקודה אחת של אכזריות, אלא כל כולו רחמים גמורים "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" (משלי כג, יט), היה נכנס באיש הזה כוח הפועל בנפעל, כוח הפועל: דהיינו כוח המלקים שהם היו צדיקים גמורים, ועשו אותו כל כולו לשם שמים. **בנפעל:** דהיינו האיש הזה אשר היה מחוייב במלקות, ע"י שהלקן אותו כנ"ל סר ממנו הרוע והחשכות ומסך הברזל בינו לאבשב"ש, ועי"ז נתגלה ניצוץ נשמתו הק' בתשובה שלימה. והגם שענין המלקות נקראים עונשים, הרי לאחר שהלקוהו נברר הדבר שאין זה עונש כלל אלא כל כולו תיקונים וזיכוכים לנפשו הטהורה, ועי"ז נתגלה אהבה המוסתרת שיש לו לכאור"א אשר בשם ישראל יכונה, להבורא ב"ה, ומתוך החלטת גמורה ואמיתית בלב שלם אמר רוצה אני.

ולפי כל הנ"ל מובן היטב דברי חז"ל בגמ' (קידושין מ.) "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה מחשבה רעה אין מצרפה למעשה", וכל זה בישראל אבל באומות העולם אינו כן, ומחשבה טובה אינו מצרפה למעשה מחשבה רעה מצרפה, ולכאור"א וכי משוא פנים יש בדבר ומה בין אלו לאלו, אלא הענין הוא דידוע דהכל חולך לפי השורש והיסוד, ואם יש יסוד ושורש טוב הרי כל הענין כולו טוב הוא, משא"כ להיפך, ובד"מ בנן שנבנה על יסודות איתנים הרי אפשר להוסיף עוד על גביו, משא"כ ביסודות רעועים.

ולפי"ז מובן היטב דאצל ישראל בני ק-ל חי שבמקורו ושורשו הוא כולו טוב, ולכן לבו חפץ לעשות אך טוב, ולעשות רצונו יתברך כל הימים, ובאם נאנס ולא עשאו נחשב לו כאילו עשאו, דמה יעשה שנאנס בדבר ולא הוציא מחשבתו מהכוח אל הפועל, הרי נפשו ורצונו היה לקיים מצות הבורא ולא שייך אצלו דבר אחר, שהרי נשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד שאין שייך שם שום רע אלא אך טוב וחסד, וממילא מחשבתו מצטרפת למעשה, וכן להיפך במחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה ג"כ כנ"ל עזה"ד..

משא"כ אומות העולם שהם כל כולו רע ולא שייך בהם נקודה אחת של טוב אפילו כמלוא נימה. ואף אם רצונם לעשות איהו דבר טוב הוא רק בשביל שמוכרח לעשות כך וכך ומה ייצא לו כך וכך וכל מה שהם עושים אינם עושים אלא לעצמם ולצורכם, ואם בסופו של דבר לא הוצרכו לעשות זאת הרי הם שמחים שמחה גדולה, ולכן מחשבה טובה שלא יצאה לפועל לא מצטרף אצלם למעשה, וכן עזה"ד במחשבה רעה וזה ההבדל בין ישראל לעמים. **יעזור** הקב"ה שנהיה תמיד במצב של רוצה אני ללא שום כפייה כלל, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונו בלב"ש, ונזכה עוד בזאת השנה לאכול מן הזבחים ומן הפסחים בבריאות ושמחת ושלות הנפש והרחבת הדעת ובגין ביהמ"ק מיט א זיסע אופן אויף אייביג.

ויקרא אל משה וכו' (א, א) ויקרא א' זעירא, וכבר נלאו כל חכמי לב לבאר ענין א' זעירא, ובתורה פשטים ע"ס, והנראה לבאר שהאות אל"ף קאי על אלופו של עולם, שבא לרמוז שכל הרוצה לדור עם אלופו של עולם במדור אחת ולהידיק בו, הוא אך ורק ע"י שיקטין את עצמו בענווה ושפלות רוח, כדכתיב אני ה' אשכח את דכא ושפל רוח, וכשמתנהג בענווה הרי זוכה להשראת השכינה ולהיחבב יתירה שנודעת לו מאת ה', וזהו פירושו ויקרא **באל"ף** זעירא הוא לשון של חיבה כמובא ברש"י הק', דהיינו שהרוצה להגיע למדרגות שהקב"ה אלופו של עולם יתגלה אליו בקריאה של חיבה וישרה שכינתו אצלו, העצה הוא שיתנהג בענווה ושפלות רוח ואז יזכה לקריאה של חיבה ולהשראת השכינה וזהו אל"ף זעירא, המורה על ענווה. ואז ויקרא בלשון של חיבה.

או"י ויקרא אל משה וכו', דהנה ידוע דתיבת 'משה' קאי על צדיקי הדור וצדיקים אמיתיים שבכל דור ודור, וכדאיתא בגמ' (שבת קא) משה שפיר קאמרת וכווה"ק איתפשטותי דמשה בכל דרא ודרא, דבא הכתוב לרמוז דהרוצה להתקרב לצדיקי אמת שעל ידם יזכה להתקרב להקב"ה, הוא רק ע"י שיתנהג בענווה ושפלות רוח, וזהו ויקרא א' זעירא, היינו מידת הענווה, ועי"ז יזכה לקריאה של חיבה מאת ה' ע"י שיתקרב אל משה דהיינו צדיקי הדור.

ואם עולה קרבנו וכו' לרצונו וקריבנו לפני ה' (ג, א) וברש"י ד"ה יקריב אותו, מלמד שכופין אותו, יכול בע"כ ת"ל לרצונו עד שיאמר רוצה אני, (ערבין כא) וידועים דברי הרמב"ם עמ"ש כופין אותו עד שיאמר רוצה אני דלכאור"א אם כופין אותו ואת אומרת שאינו רוצה באמת, אלא מוכרח לומר רוצה אני, וכיאר בקדשו ענין הכפייה הוא משום דנפש הישראלית פנימיות נפשו הוא אך ורק לעשות רצון הבורא ולעשות נח"ר לפני מי שאמר והיה העולם, אלא מי מעכב שאור שבעיסה וכו', ובכפייה זו שבי"ד מכין אותו עי"ז מוציאין פנימיות רצונו האמיתי לעשות רצונו יתברך, עד שאומר רוצה אני, עתדה"ק.

ודבר זה צריך ביאור דלכאור"א אם אחד מישראל שהגיע למצב של כופין אותו, הרי בוודאי מדובר באיש קל דעת ופורק עול רח"ל, או אף כשמכים אותו מה תועלת בזה, דאפי" שואמר רוצה אני מאן יימר שמתכוון לאמיתת הדברים, ושרצונו מעכשיו לקיים רצונו יתברך בזה, ומה שאומר עכשיו רוצה אני הוא משום דרוצה להיפטר מהעונשין הקשין שבי"ד הטילו עליו, ואין פיו ולבו שוין דאין לו ברירה אחרת ולכן אומר רוצה אני, ויתירה על כך, דדרך קלי הדעת כשמוכחים אותם ובפרט כשמכים אותם וכדו', הרי בוער בהם תאוות אש הנקמה, ובבוא הזמן כשיוכלו לנקום בשליחי בי"ד לא ינחחו ולא ישקוטו עד שיקמו את נקמתם ומה הועילו חכמים בתקנתם.

והנראה לבאר דברי הרמב"ם ז"ל בענין של כופין אותו עד שיאמר רוצה אני, דידוע כשאחד מישראל שעבר עבירה רח"ל, והיה מגיע לו עונשין מלקות ארבעים או מכת מרדות וכדו', ציוו לנו הכז"ל איך להלקות וכמה יוכל לסבול, דהיינו שהיו בודקין אותו ע"פ רופא כידוע ולא היו מלקין אותו אלא כמה שהוא מסוגל לספוג

מפרשתו ע"פ וכיפר עליו הכהן לפני ה' ונסלח לו (ה, כו)

עניני תשובה ומירוק העוון ע"י הצדיק

ידוע המעשה על איש אחד שבא אל רבינו האריז"ל לבקש תיקון לנפשו, והאריז"ל הציע בפניו דרך לתשובה, והיא שישלע עופרת רותחת (היסע בלוי), ואמר לו שרק ע"י זה יתוקן נפשו.

האיש הסכים, ומיד התחיל האריז"ל בהכנת העופרת לבישול, ובינתיים התחיל האיש לככות בדמעות שליש מאין הפוגות, ושפך לבו להשי"ת בחרטה גמורה, והתוודה על כל חטאיו, ביודעו כי רגעיו ספורים, וכשבשל העופרת לקח האריז"ל הק' ז"ל כף גדול בידו, נתנו לתוך העופרת, וקייב הכף אל פי האיש, ההוא עצם עינו ופתח את פיו,

עניני תשובה

מכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א

ואז מיהר האריז"ל והחליף הכף של העופרת עם כף דבש עריבה, והאכיל להאיש כף דבש מתוק ונופת צופים.

והנה חוץ מן הלימוד מזה הסיפור שאחרי תשובה שלימה במסי"נ נפטרים מן העונש, יש כאן עוד לימוד ומשמעות עמוקה יותר, והוא כי אחרי עשות האדם תשובה כזאת, "קצו מען האבען א לעפעל זיסע האניג", כי על ידי תשובה במסירות נפש מתהפך הכל לטובה ממש, והכל בא על תיקונו, ועל ידי תשובה שלימה ואמיתית יכולים להגיע לכך, דלכן הניח בו האריז"ל הק' דבש ולא הסתפק בנתינת כף ריקנית גרידא. עיקר התשובה הוא מסירות נפש,

כמבואר בכוונת האריז"ל וכמו שעשה ר"א בן דורדאי (במס' ע"ז דף יז), שבא לעולם הנשמות עולם הבנה שמשם באים הנשמות כידוע, ועולם הבנה הוא כסא הכבוד, וכמו אברהם אבינו ע"ה שהושלך לתוך כבשן האש על קידוש השם.

ואכן, אין זה דבר שעולה ומגיע בניקל, הרי הרמב"ם בהל' תשובה (פ"ב, ה"ב) פוסק ומה היא התשובה, הוא שיעזוב החטא הטאו ויסירו ממחשבתו ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד כו' ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם. "מען זעהט ביי צדיקים" שהיו כל כך גדולים וקדושים, ועם כל זה, אף להם חיל ורעדה יאחזון בימים אלו מאימות הדין. ומה נענה אנו אבתריה, מה נענה אנו. (חלק מתוך שיחה לחודש אלול תשנ"ח)

פנינים על הפרשה

אדם כי יקריב מבכ"ק

ויקרא אל משה (א, א)

יש לדרוש סימוכין, בסוף הפרשה הקודמת נאמר (שמות ז, לה) ולא יכול משה לבוא אלי אהל מועד, ובסוף ליה ויקרא אל משה, ללמדך שתמיד יש הסתרות, וצריך ויכול האדם להתגבר על ההסתרות, אף שיש הסתר שלא יכול לבוא, אבל בסוף כשמתגברים או ויקרא אל משה. (כת ישראל)

ויקרא אל משה (שם)

עוד ירמזו א' זעירא. על דרך ששמעתי אומרים בשם ר' יוסף מגיד מישורים דק"ק פולגא זללה"ה שאמר על מה שאומרים העולם שהלומדים לערץ יא והחסידים לערין ניט שהאמת שהלומדים כל מה שלומדים יותר הם גדולים בעיניהם ויחשב בעיניהם שכבר למדו הרבה כל הצורך והחסידים כל מה שלומדים יותר הם יותר קטנים בעצמם, וזהו כל מגמתם שלומדים את עצמם להיות קטנים ושפלים בעצמם והוא שירמזו א' זעירא א' לשון לימוד זעירא להקטין עצמם והבן. (דגל מחנה אפרים)

ויקרא אל משה (שם)

ובמדרש, (ויקרא א' ט"ו) מבאן אמרו כל תלמיד חכם שאין בו דעת, נבילה טובה הימנו. תדע לך שכן הוא ממש אבי החכמה ואב הנביאים, ואעפ"כ לא נכנס לפנים עד שקרא לו משמע שפסקו זה למדו שתלמיד חכם שאין בו דעת, נבילה טובה הימנו, ולכאורה מתיכן למדו זאת? אלא שמומשה אנו למדים שאין התלמיד חכם צריך להידחק למקום שאינו מוזמן אליו, ות"ח שאין בו דעה שאין לשום אחד השפעה עליו, שאינו שואל את פי הקהל, נבילה טובה הימנו. שהנבילה יש לה לכל הפחות מעלה אחת, אם משליכים אותה החוצה היא לא חוזרת יותר, ואילו רב כזה כל כמה משליכים אותו הוא חוזר ובא. (מאורה של תורה בשם ר' שמואל מהליבר)

ובענין זה יש לומר כי נבילה מטמאה רק על ידי מגע ומשא, אבל כשאין אתה נוגע בה, כשאין לך קשר אתה, אינה מטמאה. אבל תלמיד חכם שאין בו דעת, אין מנוס ממנו אתה מתחמק מפניו והוא ורודף ובא אליך הביתה. (הגאון רבי מאיר שפירא מלובלין)

עוד בדברי המדרש

הטעם שאמרו שנבילה טובה הימנו, כי נבילה מותרת בהנאה לפחות, ומתלמיד חכם שאין בו דעת גם ליהנות אי אפשר. (חיות יאיר)

עוד בדברי המדרש

אבל בהתבונן מעט הנה דבריהם ז"ל שקולים במאזני החכמה והצדק, משל דע כמו שהמעלות חלוקות אצל בעליהן ותודמנה במדרגות מתחלפות יש בעל מעלה שיהיה רק נודע בין שכניו ואם תגדל מעלתו כי יגדל שמו עד שיהיה נודע גם בחצות וברחובות קריה. ואם יגדל ויוסיף במעלתו עוד יותר יעשה לו שם בין הגדולים הנודעים גם בארץ מרחקים. כן ממש מושפט החסרונות. אבל לעומים יודמן שישתתף בעל מעלה גדול יותר, בעולם עם בעל חסרון אשר אין חסרונו גדול כל כך. ועם כל זה יתפרסם גנותו בעולם מסיבת התחברו עם בעל המעלה הגדול. כן אשה רעה היא נודעת רק בין גרי ביתה ובין השכנים. אבל בחצות אין מדברים ממנה. כיוש ויש בין הנשים כאלה ואלה. אמנם בהזדמן אל האשה הזאת תהיה נודעת

ברעתה על פני כל הארץ. וזה לה מסכת בעלה כי הכל מספרים כבודו ושבו וזמון שבו ויבוא ליד גנותה לאמר אבל אשתו אשה רעה מאד לולא חשיבות אישה מי היה מדבר ממנה,

הנמשל כן ממש אם יודמן איזה גנות באדם הדיוס מי ידבר ממנו מה שאין כן התלמיד חכם שאין בו דעה אם יעשה הוא רעה מן הקטנה שבקטנות יתפרסם רעתו למרחוק כי כל מדברים משמע חכמתו ומעלתו. וזה יענה לעומתו הלא עם כל זה שוטה גדול הוא. לכן יפה המליצו ז"ל שנבילה טובה הימנו, כי הנבילה אינה מסרחת רק במקומה ולא למרחוק והתלמיד חכם על ידי חכמתו ומעלתו הנודעת במרחקים. מוכר מעלתו זיכרו גם גנותו במרחקים. (משלי יעקב)

עוד בדברי המדרש הנ"ל

שמעתי שפעם אחת נסע הרב הקדוש הצדיק ר' יעקב יצחק זללה"ה ז"ע מלובלין דרך ק"ק זמושטש, והלכו אנשים החשובים הלומדים דשם שהיו אז מתנגדים גדולים שהיו אז מתנגדים גדולים להקביל את פניו, ושאלו אותו דבר פליאה, וסברתם הייתה שבדאי לא יהיה בדיו להשיב להם ובהו יצאחו אותו, ושאלו אותו המדרש כל ת"ח שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, שיאמר להם הטעם מפני מה נבילה טובה ממנו הלא אעפ"כ הוא ת"ח וממזר ת"ח קודם לכהן גדול עם הארץ, והוא הקדוש זללה"ה השיב להם תיכף תירוץ מספיק עפ"י דין שגם הרמב"ם פסק כן שטומאת קרי חמור מטומאת נבילה מחמת שהוא טומאה היוצאת מגופו ובפסוק והיה אמונת עתך דרשו חז"ל (שבת לא) שדעתה הוא נגד טהורות, ובוה מתרוץ בטוב טעם אשר כל ת"ח שאינו הולך למקוה לטהר את עצמו מקרי ומטומאתו, או נבילה טובה ממנו, כי טומאת נבילה קיל יותר מטומאת קרי ר"ל. (דבש השדה)

עוד בדברי המדרש הנ"ל

כל תלמיד חכם שאין בו דעה נבלה טובה ממנו, והקושיא מפורסם לכל, והגאון הקדוש מוהר"א מפולגא זללה"ה השיב, למה לא כתב לשון "לוי" רק בלשון "בוי" אלא שאין תוכו כבדו עכ"ל"ק (דברי פי חכם חן והמב"י). (ספר שיח שרפי קודש - תלמיד חכם)

אדם כי יקריב מבכ וגו' (א, ב)

פי האדם ההולך בדרכיו ואין לו שום התקרבות לה' ב"ה יקח לו ראי' מן הבהמה שנעש' הקדש להקרבה על פי דיבורו של האדם שאמר הרי זו עולה ונעשית קודש קדשים רק ע"י דיבורו והכל פיו של האדם עליו ואע"פ שהבהמה עצמה לא נשתנית והיא כמו שהיתה. אך הדיבור שמוציא האדם הוא קודש קדשים והוא שחל על הבהמה והקדישה א"כ יראה האדם וגדל הקדוש' אשר בו. ומה עוד ק"ו הדיבור של תורה ותפלה לפני השי". וז"פ אדם כי יקריב מבכ שרוצה להתקרב לה' מן הבהמה יבין מעצמו שחל הקדושה עליו ע"י דיבור פיו. ובוה תקריבו את קרבנכם כי די לו בהרוח' ה' אשר בקרבו והוא משכן לו. (תפארת שלמה)

אל פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו לפני ה' (א, ג)

בעושהו"ת יש לומר על פי מה שאמרו החכמים ז"ל (עי' במדבר רבא ב"ג ט' וילקוט שמעוני מילכים א' ח' רמז ריד) על הפר שהקריב אליהו הנביא שהיה רץ בשמחה אל המזבח כדי שיאקריב אותו, והיה עוד משתוקק להיות קרבן להשי"ת, וזה א"כ פתח אהל מועד יקריב אותו לרצונו, רצה לומר שתלך הבהמה בעצמה לפתח אוהל מועד להיות קרב לרצונו לפני ה'. (אריה שאג)

ויקרא - לשון שמחה

בשבה מידת השמחה

בפרשתנו הק' נאמר ויקרא ה' אל משה פי' בסה"ק דברי ישראל א' זעירא לרמז דויקרא - לשון שמחה דזהו מלשון ששון ויקר.

איתא בגמ' (ברכות נד) חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה שנא' ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל מאורך, בכל מידה שהוא מודד לך הוי מודה לו, וברש"י פי' מידות מדודות לך בין מידה טובה ובין מידת פורענות, ובהמשך (ברכות סב) אמר רבא לא נצטרכה אלא לקבלינהו בשמחה פי' רש"י לברך על מידת פורענות בלבב שלם ע"כ,

ואיתא בסה"ק באר מים חיים (ח"י

שרה) הנה האדם השמח בחלקו ואינו מתאוה לשום דבר ומסתפק הכל בנחת ושמחה, אז אינו חסר שום דבר כי מסתפק בשמחה במה שיש לו, אז ממילא הברכה המגיעה לו מאת ה' זה לא נתפס רק על דבר אחד אלא נשאר צלולה וברורה וכוללת כל החפצים שבעולם, ומתברך האדם השמח בחלקו בכל הברכות והישועות בכל אשר יצטרך כי יקבל הברכה בשלימותה,

זהו שנא' גבי אאע"ה "בכל מכל כל", וגבי אבותינו הק' זה בחי' "בכל", כי קיבלו הכל בשמחה באהבה ע"כ, ולכן נשאר הברכה אצלם לדורות ע"כ, זהו דאיתא בסה"ק דברי חיים דאברהם היה חכם הרואה את הנולד - מפני שהיה לו מידת הסתפקות במועט קיבל הכל בשמחה.

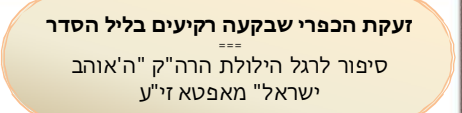
הנה השמחה מקיימת את האדם כמו האויר לנשמה - דאם שמחה נושמים אחרת, וחומרת העצבות נודעת בכתבי הקודש כנוראה עד מאוד כדאיתא

בסה"ק שערי קדושה לרבי חיים ויטאל "העצבות גורמת מניעת העבודה וקיום המצוות וביטול עסק התורה וכוונת התפילה, ומבטל מחשבה טובה לעבוד את השי"ת והוא שער תחילת גירוי היצה"ר זהו גורם סילוק רוח הקודש מעליו כי בהיותו עובד ה' בשמחה אז השמחה מוסיפה לו חשק והתלהבות לעבודת השי"ת ואהבה לידבק בו יתברך - כי עבודת השי"ת אם היא בעיצובן דומה לעבד העובד רבו בפנים זעופות, ועי"ז הקב"ה ושכינתו מסלקים ממנו עכ"ל,

וכתב ברמב"ם (הל' יסודי התורה פ"ז ה"ד) כל הנביאים אין מתנבאים בכל עת שירצו אלא מכוונים דעתם ויושבים שמחים וטובי לב ומתבודדין, שאין הנבואה שורה לא מתוך עצבות אלא מתוך שמחה עכ"ל, זהו דאיתא בזוה"ק (פ' וישב) השכינה אינה שורה במקום שיש שם עצבות אלא במקום שיש שם שמחה וראיה מיעקב אבינו שבגלל

זעקת הכפרי שבקעה קויעים בליל הסדר

סיפור לרגל הילולת הרה"ק "ה'א'והב ישראל" מאפטא זי"ע

מעשה ביהודי כפרי פשוט בעיירה, שהיה חוכר אחוזה עם בית מרזח - "קרעטשמע", חן הפרץ ומשלם את דמי השכירות מן המעות ששילמו הגויים עבור המשקאות החריפים ששתו. שנה אחת ניתנה רשות לשר של כפור לשלוט בעולם. קור עז יד בכל חריפותו. שלג כבד כיסה הכל והיו הבריות מכוונות בביתם.

כיוון שכן, חדלו אורחות והתמעטו עוברים ושבים וה'קרעטשמע' של הפונדקאי עמדה כמעט שוממה כל אותו חורף. עם תום החורף, בהפשרת השלגים הגיע הפרץ ותבע את חובו השנתי מן החוכר. "אין לי" גמגם היהודי באימה. הפרץ - הקשיח לבו והזהיר כי אם בתוך חודש ימים לא יפרע את חובו, ישליך אותו אל הרחוב יחד עם בני משפחתו. האיום היה איום ונורא. יעצה לו אשתו "הנה, כל היהודים כל מי שזקוק לישועה נוסע אל הצדיק מאפטא (רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא) ונושע אצלו. למה שלא תיסע גם אתה?" הכפרי היה רחוק מחסידות אבל בדלית ברירה קם ונסע לאפטא.

הנה זה כשבוע לפני פסח. ביתו של הצדיק כבר נוקה ומוקד ושוטף במים, והנה אל תוך הבית הנקי, מתפרץ כפרי מגושם במגפיים מלאות בוץ ומבקש לדבר דחוף עם הרבי.

הסבירו לו בני הבית כי "הבית כבר נקי לפסח ואינך יכול לטנף את הכל במגפיך המלוכלכות. לך להתנקות ואחר שבת תחזור הנה".

הלך הכפרי לחפש לו אכסניה ובתוך כך נודע לו כי מחר ביום השבת יכול הוא לראות את הרבי בקלות. הרבי שהיה גם רבה של אפטא נושא דרשה לכבוד שבת הגדול בבית הכנסת הסמוך ושם מגיעים כולם, בין במגפיים מרובבות ובין בנעליים מצוחצחות...

למחרת הגיע אותו כפרי לבית הכנסת שהיה כבר מלא וגדוש מפה לפה ולא מצא אפילו מקום אחד לא לשבת ולא לעמוד. טיפס אל החלון ושם עמד והקשיב. הרבי מאפטא נכנס לבית הכנסת והחל לשאת דרשה בפלפול גדול וחריף בהלכות פסח. למותר לציין שהכפרי שהיה בור ועם הארץ, לא הבין כלום מהדרשה, אבל דמותו הקדושה של הרבי רתקה אותו בעבותות והוא המשיך להקשיב. בתום החלק התורני, עבר הרבי לדבר בדברי אדה ופתאום שומע הכפרי מילים מובנות. "דעו לכם יהודים

יקרים" אמר הרבי, "כי לא רק פעם היו מצרים רשעים שגזרו גזרות על העם היהודי. גם היום ישנם שליטים אכזריים, פריצים מרושעים שרוצים להשליך יהודי עם כל בני משפחתו מן הבית בגלל שלא סילק את חובו. וצריך לדעת כי יש עצה לזה. כתוב בהגדה "ונצעק אל ה' אלוקי אבותינו", ומיד אחרי זה כתוב "וישמע ה' את קולנו". אם צועקים אל ה', הוא שומע ומשיע.

ובכן, מי שהפריץ רוצה לזרוק אותו מהבית, המשיך הרבי ואמר, "יעשה כך. בליל הסדר בעת שיגיע באמירת ההגדה למילים "ונצעק אל השם" יצעקו הוא ובני משפחתו בכל כוחם להשם ומובטח להם שיוושעו".

כיוון ששמע הכפרי את המילים ברי היה לו כשמש בצהריים כי הרבי מתכוון אליו וכי המילים שאמר היו מיועדות אליו. התמלא שמחה גדולה והחליט שכבר אין לו צורך להיכנס אל הרבי ביום ראשון וכי יכול הוא לחזור הביתה רגוע וטוב לב. וכך עשה. ביום ראשון שב לביתו וכאשר שאלה אותו הכפרי "מה אמר לך הרבי" מילא פיו מים ורק סימן בידיו לאות לאמור, "את יכולה להיות רגועה, הכל בסדר". כדרכן של יהודיות תמימות של פעם, אם הבעל אמר - הוא בוודאי יודע. לפי הוראתו הלכה ולוותה כסף משכונתיה "שיהיה בהרחבה לליל הסדר". מילאה את הבית בכל טוב והתפללה בסתר לבה שיתרחש נס. הוא לא ניאות לגלות ולא כלום מה אמר לו הרבי, ורק הבטיח כי "בהגיע השעה כולכם כבר תבינו". בליל הסדר התמלא הבית אורה. עששיות של שמן היו מונחות בכל פינה והחדר טבל כולו בזוהר. על השולחן עמדו בקבוקי יין אדום והמצות תפסו את מקומן הראוי בראש השולחן.

לאחר הקידוש החגיגי החלו בני המשפחה לומר את ההגדה והכל מצפים למוצא פיו של ראש המשפחה, אך זה מסמך כל העת בידי: עוד מעט, עוד מעט. והנה כאשר הגיעו אל המילים "ונצעק אל ה' אלוקי אבותינו" היסה הכפרי את כולם והכריז בקול חגיגי. "טייערע קינדערלאך, כעת אגלה לכם מה אמר הרבי. במקום לומר את המילים "ונצעק" - אמר הרבי - אנחנו נצעק אל השם בשמים בקולי קולות, בצעקות אדירות שיפלחו את שבעת הרקיעים ואז מובטח לנו שניוושע". וכך עשו. כל בני המשפחה פצחו בבת אחת במקלה מחרשת אחזניים של צעקות נוראיות. הם צעקו מקרב לב את כל הצער והיגון שהציף את לבם. קראו דרור לרגשות הכאב שהעיקו על נשמתם ונתנו פורקן לעצמם, בלי לחשוב מה יאמרו השכנים. השכן בדלת, והנה, לפתע בתוך ים הצעקות שמעו קול שגבר על הצעקות שלהם. היו אלה דפיקות אדירות על הדלת. עצרו את הצעקות והכפרי ניגש אל החלון לראות מי דופק. היה זה איבן השכן הגוי שעמד

שם והלם בדלת הבית באגרופיו בכל כוחו. מתחילה נקש בשקט וכששמע את הצעקות האדירות מתוך הבית הביץ שאם לא יהלום בדלת בכל כוחו לא ישמעו אותו. "איבן מה אתה רוצה?" צעק הכפרי, "היום זה חג אצלנו היהודים. אני לא מוכר יין שרף".

"אני לא רוצה משקה חריף" ענה איבן. "פתח לי את הדלת כי דבר סתר לי אליך".

כשפתח את הדלת איבן נכנס פנימה ועל כתפו טעון שק מלא וגדוש. עיניו התרוצצו בפחד נורא, "הבה ניגש לפינה - כך איבן - אני רוצה להתייעץ אתך".

ניגשו לפינה ואיבן מספר לשכנו היהודי: "הרי אתה מכיר אותי וגם את בני סטפן הסורר והמורה. מנעוריו לא אבה לקבל על עצמו כל עול. ריקן. זולל וסובא. אינו מרוויח למחייתו אפילו רובל אחד ורק ממני הוא תובע ללא הרף "הב, הב". חייב אני לפרנס את תאוות השתייה שלו עד לשוכרה, את תאוות הקלפנות שלו. מדי יום השכם והערב, "אבא תן כסף", והוא קונה לעצמו יי"ש ומשתכר ומשחק בקלפים ומתהלל. זה עתה, לפני שעה קלה, בא אלי וביקש שוב סכום כסף גדול בגלל שהפסיד את כל כספו במשחק קלפים לחבריו ונשאר חייב להם הרבה כסף. סירבתי, לא ראשונה, ואז החל לצרוח עלי ולהתחפץ ולתבוע את הכסף, מחילופי הדברים הקשים בינינו ועברנו לחילופי מהלומות ואני הכיני אותו באגרוף חזק מדי והוא... הבן שלי.. נפל פגר מת בו במקום". איבן התייפח והמשיך. "אני חייב לברוח מכאן, מושק'ה. המשטרה תתפוס אותי ובית המשפט יוציא אותי להורג. וכיוון שאיני מכיר כאן בכל המחוז אדם טובוהגון יותר ממך החלטתי להפקיד בידך את כל כספי. חסכתי במשך השנים סכום כסף גדול. כמה אלפי רובלים הנמצאים כאן בשק הזה ואני מבקש להפקיד אותם בידך".

הכפרי הגיב "אתה יודע איבן שכעת אצלנו פסח, אסור לי להכניס הביתה שום דבר שלא הוכשר לפסח. אני יודע במה נגע השק שלך מקודם?" איבן ענה בקוצר רוח. "אז תראה לי באיזה מקום אני יכול להניח את השק. אולי במרתף ביתך. וכעת, חצי ממנו יהיה שלך בתורת דמי פיקדון ואת החצי השני אבוא לקחת ממך כאשר יירגעו הרוחות והמשטרה לא תחפש אחר".

הכפרי ירד עם איבן אל המרתף ושם השאיר איבן שק מלא וגדוש במטבעות זהב, ויצא לדרכו כשהוא נחפש לברוח חל משטרה שבוודאי תגיע לעצור אותו. הכפרי חזר אל בני משפחתו וכולו צוהל. "מה אמרתם לכם? אך קיימנו את דברי קדשו של הרבי ועשינו "ויצעק" ומיד התקיים בנו ההמשך "וישמע".

למחרת התפרסם בכפר כי במהלך הבריחה בעת שניסה לחצות את הגבול נורה איבן למוות בידי השוטרים. עתה היה השק כולו שייך לכפרי שיכול היה לפרוע את כל חובו לפרץ ועוד נותר בידיו סכום רב שהפך אותו לעשיר מופלג.

הילולא דצדיקא

ז' ניסן	ז' ניסן	ז' ניסן	ז' ניסן	ז' ניסן	ז' ניסן	ז' ניסן
רבי יצחק מדראבהביטש ב"ר יוסף איש אמת אבי המגיד מזלוטשוב (תק"ד)	רבי ישראל גיינער ב"ר משה - התן הנה"ק החת"ס (תש"א)	רבי שמואל אברהם אבא הי"ד רבינוביץ מזולקובה ב"ר פנחס מאקאניקובזה (תש"ג)	נעקח"ש בעל התוס' וביניית רבי אלהוה הק' מאברזיקא הי"ד. ורבי יו"ט ב"ר יצחק מיואנא הי"ד. (ז"א, תתק"ג)	רבי מרדכי מנעשכין ב"ר דוב בער (תק"ט)	רבי אברהם ב"ר מאיר צבי ענגלארד אב"ד דאברא - אמרי אברהם (תשל"ו)	רבי יחיאל מיכל ב"ר אהרן טייקוצ'ניסקי ב' גשר החיים (תש"ו)
רבי יעקב צבי ב"ר נפתלי יאנוש מלא הרויעים ותל' החוזה ומרימנוב ומקאוניץ (תקפ"ה) רבי אהרן פלוגל - בלומלין הי"ד אב"ד ווינא ב"ר חיים (קפ"א)	רבי יוסף יוזפא ב"ר תעליקמאן מפסד'מ - יוסף אומ"ץ (שצ"ו)	רבי צבי הירש בורנשטיין אב"ד לבוב ב"ר מרדכי זאב - שו"ת ברכת רצ"ה (תרמ"ח)	הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי ב"ר בנימין בייניש (תשכ"ט)	רבי חיים מאיר ב"ר ישראל האגר מוויניץ ב"ר אמרי חיים (תשל"ג)	מרים הנביאה ב"ר עזרים (ב"א תפ"ט)	רבי שמואל שמועלקא ז"ק הלוי אב"ד אוסטראה ב"ר מאיר מלבוב (תמ"ו)
רבי שמואל יחיאל מבוטושאן ב"ר דן מראדויל - ביו"ד התן הי" מאוטיסילא ובזיוו"ש התן רבי יוסף מטרוזושיץ בהחזה הק' מלובלין (תרנ"ב)	רבי שלום ב"ר מיימון משאש רבה הראשי הספרדי ל"ם וראש אבות ביה"ד (תשס"ג)	ה'רמב"ן - רבינו משה ב"ר נהמן מנירונדה (ה"א ל')	רבי יעקב מנעשכין ב"ר עזרים (ב"א תפ"ט)	רבי שמואל יוזפא ב"ר תעליקמאן מפסד'מ - יוסף אומ"ץ (שצ"ו)	רבי שלמה זלמן אב"ד ווארשא ב' חמדת שלמה ב"ר יצחק ליפשיץ (תקצ"ט)	רבי שלמה מפרימישלאן - מחברון ב"ר יצחק מאקאליש. מנו"כ בהר הזיתים (תרנ"ח)
רבי בצלאל ב"ר ישראל משה הכהן מוילנא - ראשית ביכורים\ מראה כהן (תתל"ח)	רבי יעקב משה שווארץ אב"ד קראסטא - תל' רבי אברהם שאן והייטל מסיגעט (תרס"ח)	רבי אברהם יהושע העשיל ב"ר שמואל מזלזוב בעל אוהב ישראל מאפטא (תקפ"ה)	רבי אשר זאליק מגראדזיסק ב"ר ישראל צבי הירש ליפנער תלמיד החוזה והרה"א מלוי'ענסק (תק"ב)	רבי שניאור זלמן ב"ר שלמה ליאדי'ר ב' תורת חסד אב"ד פאלאצק זלובלין, תל' הצ"צ מלוביניטש (תרט"ב)	רבי יוסף מסארני ב"ר אברהם שמואל מברונה (תרע"ט)	רבי ברוך הלוי יוזפוב ב"ר יחיאל מיכל - התן רבי מרדכי משומסק (תרצ"ו)
רבי יוסף שטיינעל-יאשע בלוצער ב"ר אריה לייבוש - משנת יוסף (תשס"ו)	רבי צבי אלימלך שפירא מבלאז'וב ב"ר דוד מדיטוב (תרפ"ד)	רבי שמואל יהודה קאצינילנבון אב"ד וויניצאה ב"ר מאיר מפאדובה (שצ"ו)	רבי יעקב תעמירלש ר"מ בלובלין וקדעמניץ ב"ר אליעזר ליפמאן - ספר דעינותא דיעקב עה"ת (תכ"ו)	רבי ירוחם טייטלבוים מטארנא ב"ר משולם זלמן יהנתן ליפשיץ אב"ד בויגל (תרנ"ט)	רבי שלמה מניינין אב"ד הויסטיץ ב"ר יעקב מבילאגארד - כסאעטרת שלמה (תק"י)	רבי חיים ב"ר יעקב אבולעפיה (תק"ד)
רבי מאיר דן ב"ר חיים יצחק פלוצקי ב' כלי חמדה (תרפ"ח)	רבי אהרן ב"ר שמואל יעקב ראטה ב' שומר אמונים ושולחן הטוהמברסאט (תש"ו)					

לקט מנהגים סיפוריים ודא"ה חדשים גם ישנים מרבוה"ק לבית לעלוב - מרן אדמו"ר הרמ"מ ובנו מרן אדמו"ר זיע"א. **אמנם** כי כן הוא מקובל בלעלוב שאין נוהגין בקפידות, ורק קפידא אחת יש, והיא - שלא להקפיד, מ"מ בחג הפסח שאני דאיסורו בכל שהוא, וכל המחמיר יותר הרי זה משוּבָּח, ואין לנו להתחכם יותר מהקדמונים שהם החמירו בפסח.

קפידא אחת יש בפסח
מרבוה"ק מלעלוב

הרבנית ע"ה שלא לאפות לאקשען קיגל (קוגל מאיטריות) מפורים ואילך, ובכלל לא הכניסו איטריות מזמן הנ"ל, משום שהוא חמץ הנדבק וחששו על זה.

בפרוס ימי הפסח יומי ניסן הלך מרן רבינו זיע"א לשאוב "מים שלנו" בבגדים מיוחדים לכך, לתוך כד של חרס חדש, אותו היה קונה בדרך לירושלים, ובתחילה היה שואב מים ממזי"ע מעייין השילוח" אך בסוף ימיו היה שואב מים ממזי"ע מעייין "מוצא" שסמוך לים, היה עושה זאת בזריזות כנער צעיר היה רץ כצב ונבחר כארי להספיק לשאוב את המים שלנו עוד קודם השקיעה.

אידע כי פעם אחת היה 'פקק' ארוך בדרך לירושלים וכשהשתחרר הפקק ראה רבינו כי הזמן עומד להיות מאוחר וכי אם לא ירוץ עכשיו עלול הוא לאחור את השקיעה, לכן לא המתין רבינו עד שהרכב בו נסע יפלט לעצמו דרך ויכנס בינות העצים העבותים שליד המעיין בכדי להסמיך את המקום כמה שיותר קרוב, אלא כהרף עין קפץ מן הרכב והחל לרוץ במהירות גדולה ביותר כדי להספיק ואכן הוא הספיק ברגע האחרון, ואז בשמחה ובחיוך על פניו המאירים אמר:

מי חיבובה של מצוה זו נותנת לו הכוח לכל עניני הפסח, על אף שהתאמץ ביותר ונחלש מאוד עבור זה.

הרה"ק מרן הרמ"מ זיע"א ובנו הרה"ק מרן אדמו"ר זיע"א לא היו מסיחים דעתם כל השנה כולה מימי הפסח, תמיד היו עומדים ומזהירים על החמץ שהלילה לא יכנס לספרי הקודש, ותמיד השגיחו בהשגחה ביותר, כי חמץ!!! חמץ!!!, פ"א נענה מרן הרמ"מ ואמר שגממשהו חמץ הוא מפחד יותר מכל הגיהנום! ומיד לאחר חג הפסח היה אומר שכבר פחות משנה נותר לפסח וצריך מאוד להיזהר מחמץ.

משלושים יום קודם הפסח גברה אוירת האימים בבית רביה"ק, והוא שיבח מנהגה של

הרה"ק הצמח צדק
עובדות קודש לרגל יו"ד
מאוצ"ק של מרן רבינו שליט"א

באותו חדר גמרא אך לא הצליח למצוא גמרא, והתיישב בדעתו לקחת ספר אחר והתיישב ללמוד בהתמדה ובחשק, בעוד שהרה"ק בעל צמח צדק המשיך בשיחת קדשו, וכך למד האברך משך זמן מה, ואז החזיר את הספר למקומו וחזר בחשאי להיכל שבו אמר הרה"ק בעל צמח צדק את שיחת קדשו. וכאשר נכנס האברך להיכל אמר לפתע הרה"ק בעל צמח צדק, הן אמנם שכל הלימודים הם טובים ויקרים עד למאד, אך בכל זאת אי"ז כמו דף גמרא, כי הכח של דף גמרא הוא דוקא דף גמרא. כל לימוד בתורה הק' הוא קודש קדשים, וכל לימוד יש לו מעלות טובות וקדושות, אך כעת אנו מדברים במעלות לימוד הגמרא הק', שהיא מקדשת ומטהרת ומזככת את האדם.

כאשר היה הרה"ק הצמח צדק אברך צעיר, היה

הרה"ק רבי מנחם מענדל בעל צמח צדק מליובאוויטש זי"ע היה מצדיקי הדור בדורו ואלפי חסידים הסתופפו לאורו, היה נכדו של הרה"ק בעל התניא זי"ע וחתנו של האדמו"ר האמצעי מליובאוויטש זי"ע. בנוסף לצדקותו וחסידותו היה גאון אדיר וכל רז לא אניס ליה הן בנגלה והן בנסתר, וכתב פסקי דינים בד' חלקי שו"ע ותשובות לאלפים בכל מקצועות התורה, ונדפסו בשו"ת צמח צדק, וכן יש ממנו הרבה מאמרי חסידות עמוקים ונפלאים.

מסופר על הרה"ק בעל צמח צדק זי"ע שפעם דיבר מענין כח התורה, ובתוך הדברים עורר מאוד את הציבור על התמדת התורה, ואמר בלשון קדשו 'א בלאט גמרא נעמט אראפ א בלאטע פון פנים', והכוונה שבאמצעות לימוד דף גמרא זוכה אדם לטהר את פניו מלכלוך רפש וטיט ואשפתות.

והיה שם אברך א' ששמע את הדיבורים הק' של הרה"ק בעל צמח צדק זי"ע ונתעורר מאוד מהדברים שיצאו מהלב נכנסים אל הלב, ותיכף יצא בחשאי אל חדר אחר כדי ללמוד, וחיפש

דר בבית זקנו הרה"ק בעל התניא, ופ"א ישב הרה"ק בעל התניא בקומה העליונה שבבית ועסק בתורה, ובאותה שעה ישב הרה"ק הצמח צדק בקומה תחתונה וגם הוא עסק בתורה, ובקומה התחתונה היה תינוק ששכב בעריסה שהתחיל לבכות. אבל הצמח צדק היה שקוע כ"כ בלימודו שלא שמע את התינוק בוכה. והרה"ק בעל התניא שמע את בכיו של התינוק, וירד מהקומה העליונה אל התינוק להרגיעו מבכיו. ואחר שהרגיע את התינוק שאל את נכדו למה לא פנית אל התינוק הבוכה. התנצל הצמח צדק שהיה שקוע בתלמודו ולא שמע כלל שהתינוק בוכה.

אמר לו הרה"ק בעל התניא, שמע נא ואלמד אותך יסוד גדול, הנה גם אני עסקתי בשעה זו בלימוד התורה, והן אמת שבשעה שלומדים צריך להתעמק מאוד, אבל אם יש יהודי שכואב לו ובוכה, ואפי' קטן שבקטנים, צריך להרגיש בכאבו, ולהפסיק מלימוד התורה ולסייע לו תיכף ומיד.

זכות הצדיקים הקדושים הרה"ק בעל התניא זכות הרה"ק בעל הצמח צדק יגן עלינו ועל כל ישראל לנצח, זכות כל צדיקי אמת יגן עלינו ועל כל ישראל לנצח, אכ"ה.

בשבח מדת השמחה = המשר מעמ' ב'

שהתעצב על יוסף שנאבד ממנו נסתלקה השכינה כיון שחזר אליו השמחה בעת שהתבשר שיוסף חי מיד ותחי רוח יעקב אביהם עכ"ל, וכתב בסה"ק **נועם אלימלך (וארא)** שע"י שמחה מכניעים מיד את הסט"א ע"כ.

ואיתא בסה"ק **מאור ושמש (וישב)** כתיב "ויהי איש מצליח", יוסף הצדיק למרות הצער שלו התחזק להיות בשמחה והמתיק לעצמו הדינים והמשיכם על מצרים עכ"ל,

ואי' בסה"ק **עץ חיים לרבי חיים ויטאל** דמדת העצבות מגונה עד מאוד, ובפרט להשיג חכמה והשגה - דאין לך דבר המוכיח השגה יותר מזה, **זהו דאי' מהר"מ פאפירש (הל' ת"ת סי' כב)** להרחיק מאוד מעיצובן ודאגה כי הוא המונע השגה עכ"ל.

וכדאי' **באור החיים הק' (פ' ויחי)** דעל יעקב אבינו בזמנים הנעלים שהיה בשמחה נקרא בשם הנעלה 'שאל' ואילו בזמני עצב ויגון נקרא בשם 'יעקב'.

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת מזל בת חנה ע"ה מזרחי
נפטרה ג' ניסן תנצ"ב ה'

אנא התפללו על מרת אלטא עטיל בת בלומא גיטל לרמי"ש ולרמואת שושנה בת צילה

הונצח
לעילוי נשמת האי גברא יקירא, אהוב על המקום ואהוב על הבריות, הרה"ח ר' **אברהם מאיר** בן דוד"ה ר' **חנן העניך ז"ל מנלה** לרגל מלאות השלושים ו' ניסן תשפ"ה. תנצב"ה
הונצח ע"י בנו שיבלחט"א ידידינו הוקר והנעלה הרה"ח ר' **יצחק דוב מנלה שליט"א**

זכור עולם יהא צדיק
רבי **חיים מאיר זצוק"ל** בן ב"ק אדמו"ר רבי **ישראל זצוק"ל** בעל **"אמרי חיים"** מוויזניץ
הונצח לכבוד יומא דהילוליה ט' ניסן הבעל"ט ע"י ידידינו החשוב ר' **חיים מאיר בן צביה גיינר הי"ד** זכותו הק' תעמוד לו בכל מילי דמיטב